

Gyngehestryttersken

Lille Cecilia holder af at sidde på skødet og tale om sin mor.

"Kunne mor godt lide mig?" spørger hun og ser frem for sig med sine store, blå øjne.

"Hun elskede dig højere end noget andet," svarer jeg.

"Men hvorfor forlod hun mig?"

"Cecilia, du må aldrig tro, at det var dig, hun forlod," svarer jeg.

"Men elsker hun mig stadig?" spørger hun.

"Mor vil aldrig holde op med at elske dig," svarer jeg.

"Tror du, at hun tænker på mig, når jeg gynger på gyngestolen?"

"Ja, det gør hun bestemt," siger jeg.

"Jeg tror, at hun bliver glad, når jeg gynger," siger hun. "Tror du ikke?"

Og så smiler hun frem for sig, og jeg får det så dårligt.

Gyngestolen står nu inde i stuen mellem den grønne sofa og flyglet. Det er snart mange år siden, at den måtte ud af Cecilias børneværelse. Den var blevet alt for stor til det lille rum. Hun fik

den på sin 5-års fødselsdag, og dengang var den med sin røde farve og de små grønne hjerter bare en ganske almindelig lille gyngest. De lo og snakkede derinde, Cecilia og hendes veninder, mens de gængede i et væk. Hun havde længe ønsket sig den gyngest, som hun havde set hos marskandiseren inde i byen, og hendes glæde var så overvældende, at hun blev helt stum. Sådant én var der ingen af hendes veninder, der havde. Rebekka og jeg havde i hemmelighed været inde for at købe den. Det var noget af det sidste, vi gjorde sammen. Cecilia fandt selv på et navn til den, og det var hende, der insisterede på, at den skulle døbes. Ude i køkkenet fik den kasserolle vand i hovedet og navnet Frederik efter prinsen. Og så gav hun sig til at gylge Frederik til.

En morgen tog Rebekka for sidste gang af sted på arbejde og vendte aldrig tilbage.

Det var bare en uge efter.

Og jeg var alene med Cecilia.

Cecilia har af naturen altid været et let barn. Børns sind afsløres allerede kort efter deres fødsel, og fundamentalt ændres det aldrig. Cecilia har et godt og kærligt væsen. Hun er troskyldigheden selv og er begavet med en forestillingsevne ud over det sædvanlige. Mange ville nok kalde

hende en drømmer. Selv har jeg mange gange tænkt, at hun har en digters sind.

I månederne efter Rebekkas bortgang var der meget stille i vores stuer. Bortset fra den knirkende lyd af Frederiks gænger mod bræddegulvet inde fra barneværelset erindrer jeg ingen lyde. Måske er det min selektive hukommelse, der spiller mig et puds, for lydene nede fra gaden kan vel ikke være forsvundet med Rebekka.

Indimellem bankede jeg på Cecilias dør, åbnede den på klem og så ind. Hun sad med sit store blanke blik og så frem for sig, mens hun og Frederik gyngede rytmisk frem og tilbage. Jeg kan stadig høre lyden for mit indre øre. Det lød som et slowmotion pendulur, som en metronom sat på ekstrem largo. Støt og roligt, knastørt, systematisk lød lyden af gængerne mod det knirkende gulv.

Cecilia var meget indadvendt i de dage. Indimellem kom hun ind i stuen til mig. Så sad hun på mit skød, og vi holdt om hinanden.

"Far," spurgte hun. "Hvorfor er mor her ikke mere?"

Hvad skulle jeg sige?

"Hvis hun havde kunnet, ville hun have været hos dig, Cecilia. Ingen elskede dig højere end mor," svarede jeg.

Og så græd vi sammen.

Men hver ting har sin tid, og da der var gået nogle måneder, genlød Cecilias værelse atter af glade barnestemmer og lyden af Frederiks gænger mod bræddegulvet.

Når man ser tilbage kommer der ofte uorden i tidsregningen. Noget, der er foregået for lang tid siden, kan synes som om det var i går, og noget, der foregik i går, kan opleves som var det tidsaldre siden. Lige præcis hvornår jeg blev klar over, at der var noget galt med Cecilias udvikling, er svært at fastslå med sikkerhed. Mistanken kom først som svage anelser, jeg skød til side, men senere voksede den sig større og større, og til sidst satte den sig fast som en ubestemmelig hjertebanken og som smerter i maven. Det var på Cecilias 7-års fødselsdag, at emnet først blev berørt, og det var Cecilia selv, der tog det op.

Efter fødselsdagsfesten satte jeg mig ved flyglet.

Hun kom hen til mig og kravlede op på mit skød.

"Far," spurgte hun så. "Hvorfor er jeg den mindste i klassen?"

Hun så op på mig med sine blå øjne.

"Er du den mindste," spurgte jeg. "Ja, det er du vidst egentlig også, men børn vokser på forskellige tidspunkter. Engang, da jeg selv var lille, kan

jeg huske en pige. Hun var vokset os alle sammen over hovedet, da vi mødte op efter sommerferien. Jeg vil sige dig, hun lignede bare et fyrtårn, og vi stod alle sammen måbende og så op på hende. Men inden, der var gået et år, var vi på højde med hende, og til sidst var hun endda mindre end os. Du skal se, det kommer nok. Bare giv tid Cecilia."

Men som tiden gik var sandheden umulig at skjule. Cecilia var holdt op med at vokse. Og i takt med hendes manglende udvikling faldt den ene efter den anden af veninderne fra. Det skyldtes måske også, at hun stædigt holdt fast ved, at Frederik skulle være med i alle legene. En dag sneg jeg mig til at lytte ved døren.

"Jeg gider altså ikke den dér åndssvage gyngehesteleg Cecilia," udbrød veninden, der hed Hanna. "Du er så barnlig!"

Kort efter var Cecilia alene, og lyden af Frederiks gænger lød langstrakt og monotont inde fra hendes værelse, når jeg kom hjem fra arbejde.

Noget kan være så bizart, at man ikke registrerer det. Når den ene dag følger efter den anden, bemærker man ikke de små umærkelige ændringer, der foregår lige for næsen af en. Cecilia modtog fra 2. klasse specialundervisning. Jeg spurgte om grunden, da der jo ikke var noget i vejen med hendes evner til at skrive og regne, og fik at vide, at det skyldtes hendes tilbagestående sociale

kompetencer. Hun havde bedst af at omgås børn, der havde samme problemer som hende selv, sagde de. Og dagene gik. Når jeg kom hjem, blev jeg mødt af den velkendte knirkelyd. Så lavede jeg eftermiddagste, og jeg hjalp Cecilia med hendes lektier. Hun sad ved bordet i køkkenet, mens jeg lavede mad, for så kunne hun spørge mig, hvis der var noget, hun var i tvivl om. Hun var tydeligvis et opvakt barn, der hurtigt fik sine lektier fra hånden, og hun gjorde store fremskridt.

Efter maden gik Cecilia ind på sit værelse og gennemførte sin aftengyngning, hvorefter jeg kom ind og lagde hende i seng kl. 9.

"God nat, far," sagde hun. Hun lagde armene omkring min hals og kyssede mig på kinden. Jeg kvitterede med et kys på hendes kind, hvorefter jeg sagde god nat og slukkede lyset.

Tiden gik, og en vinterdag, da Cecilia var blevet 10 år, blev jeg revet ud af mine tanker, da der lød et bump inde fra Cecilias værelse og Frederiks knirken med ét hørte op.

Kort efter kom hun ind i stuen.

"Far," sagde hun. "Jeg kan snart ikke gynte inde i værelset mere. Frederik er blevet så stor!"

Jeg fulgte efter hende, og dér midt på gulvet stod Frederik og havde fået sine efterhånden alt for lange gænger ind under Cecilias seng. Frederik var blevet en stor gyngestol nu, og dens gamle

dybrøde farve var begyndt at blandes med de grønne hjerter, således at den havde fået et grumset og gråsort udseende.

”Jeg kan altså snart ikke gyngere mere, hvis Frederik bliver ved med at vokse,” sagde Cecilia og så bebrejdende på mig. ”Kan Frederik ikke stå inde i stuen?”

Og sådan blev det. Jeg trak den tunge Frederik efter mig ind i stuen, hvor han blev anbragt foran den grønne sofa, som Rebekka og jeg havde købt sammen. Frederik var nu over en meter høj og velsagtens halvanden meter lang. Jeg købte en lille træstige til hende, således at hun bedre kunne kravle op på ham. Og fra da af kunne jeg sidde i stuen og betragte Cecilia, når hun gængede.

Over årene har Cecilias gyngeri skiftet mærkbart karakter. Da hun endnu var en lille pige, gængede hun på en blid og eftertænksom måde, og Frederiks lette berøring med gulvet frembragte en sagte rullende lyd, der fyldte lejligheden med en stille ro. Men efterhånden som Frederik voksede til og blev tungere og tungere, blev lyden mere voldsomt rullende, og gulvet begyndte knirkende at give sig under Frederiks vægt. I dag er Cecilia 13 år, og selvom hun stadig kun er på størrelse med en 5-årig pige, er alt andet omkring hende forandret. Frederik er nu sine 2 meter høj og næsten 3 meter lang. Han er skinnende sort og rigtig en flot

udviklet gynghehest. Når jeg om aftenen betragter Cecilia under aftenridningen, kan jeg ikke lade være med at spekulere over, om det er Cecilia, der rider Frederik, eller ham, der rider hende. Der er kommet noget ligesom hidsigt og uforudsigeligt over deres ridning. Cecilias latter har fået en fremmed klang af noget, jeg aldrig før har hørt, og Frederiks gyngen er bleven fuld af heftige crescendoer og afbrudte kast. Når Frederik gynger på denne måde, slår Cecilia en diabolisk latter op, og hun råber: "Har du set, far! Han er så vild, Frederik! Han er så vild!"

Så kommer hun hen til mig med røde kinder, og hun sætter sig på mit skød.

"Far," siger hun forpustet. "Når jeg bliver stor, vil jeg være gynghestrytterske."

"Er der noget, der hedder det?" spørger jeg.

Hun ser kritisk på mig med sine skinnende øjne og griner.

"Hvor er du altså dum, far," og hun slår hånden ned i tangenterne. "Selvfølgelig er der ikke noget, der hedder gynghestrytterske, for jeg har lige fundet på det."

"Hvordan kan du så være gynghestrytterske?" spørger jeg.

"Efter mig vil der være noget, der hedder det," siger hun og bliver med ét alvorlig. "Far, tror du

mor vil blive stolt af mig, når verden ser mig optræde?"

"Hun vil blive meget stolt," siger jeg.